

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 14)

*Ôi ! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh ?...*
(Thơ Vũ Hoàng Chương)

***/ Sài Gòn, thứ Sáu ngày 11/6/1971**

Qua chị Quỳnh Trân, từ hôm nay tôi bắt đầu giao thiệp với nhóm Huỳnh Tấn Mẫm, Tôn Thất Lập, Trần Long Ẩn, những sinh viên *khuyñh tả*. Chẳng chút ý niệm chính trị nào nằm trong óc ngoài cái điều tôi đặt âm nhạc lên cao hơn hết trong sự giao thiệp.

***/ Sài Gòn, Chủ nhật 13/6/1971**

Kim Nương đem bánh và trà đến báo tin lễ hỏi của Nguyệt Ánh, sao tôi lại tự nghe xót xa cho mình không ít? Nghĩ về Sơn càng thêm buồn bã. Đính hôn hay cưới hỏi đều chỉ là những danh từ xa lạ với tôi. Tôi không dám nghĩ đến nó nữa kể từ sau lần hy vọng và chờ đợi cái đám cưới của Sơn (tại Nha Trang tháng 10/1970). Đó là những điều giữa hai chúng tôi không bao giờ còn được thực hiện...

***/ Sài Gòn, thứ Sáu 18/6/1971**

Trong những cuộc làm văn nghệ, tôi ngờ rằng Trần Long Ân đã che giấu cho tôi một cảm tình nào đó? Anh là một thanh niên trí thức, linh hoạt và được nhiều đoàn viên nữ ưa thích. Chính vì điều này mà tôi lại là đối tượng bị ganh ghét của cả đám kia.

Phần tôi, trong các cuộc hội họp với họ, bao giờ cũng thấy ứ đậy trong tim mỗi buồn khôn xiết. Lại nữa, không thể nào hiểu được tại sao lại bị đổ kỵ bởi một tình cảm mà tôi chẳng chút lưu tâm?

Buổi chiều nay, thân đài phát thanh xong, trong cuộc *café* với cả nhóm, Trần Long Ân "săn sóc" tôi đặc biệt. Điều này chẳng những *không làm tôi kêu hãnh*, lại chỉ càng lôi dậy nhiều hơn những mối u hoài trong trái tim sâu thẳm. Trước các khuôn mặt con gái yêu đời, luôn cả với Ân, tâm tư tôi ập đầy xa lạ. Tôi thấy nhớ căn phòng bấy lâu vẫn che giấu giùm những nỗi cô đơn dầy đặc... Nỗi nhớ cồn cào làm trái tim quặn thắt... Bất thần, tôi đứng lên bỏ ra khỏi quán trước sự ngạc nhiên của Ân. Ôi! Làm sao Ân có thể hiểu được rõ ràng những bất thường điên loạn trong con người thật của tôi?

***/ Sài Gòn, thứ Năm ngày 1/7/1971**

Trình diễn vài tiết mục *violon* giúp cho đám Trần Long Ân tại đại học Vạn Hạnh, tôi được vỗ tay rất nhiều.

Trời mưa, đưa tôi về, Ân bày tỏ:

"Anh rất muốn đến thăm Thu Vân thường xuyên nhưng trên khuôn mặt và dáng dấp em có cái gì thật xa xăm u uẩn khiến anh ngại ngần không dám..."

Anh không dứt câu, còn tôi thì cười mỉm.

Đã lâu không viết gì cho Sơn, cũng không thắc mắc bận tâm rằng anh đang thế nào ngoài ấy? Có lúc ngồi nhìn Noel với cái cười gợi nhớ nụ cười Sơn ngày cũ, tôi cũng thấy nhói lên giữa hồn một nỗi xao xuyến; nhưng tiếp liền theo sau là sự tự bằng lòng với chiếc áo cô đơn càng lúc càng thêm sát vào thịt da.

***/ Sài Gòn, thứ Bảy ngày 3/7/1971**

Đang dạy thì nghe điện thoại Phương Thảo gọi, báo có thư Sơn gửi, người cha đem từ Nha Trang về. Tan buổi dạy, tôi lên nhà Sơn nhận thư thì người cha nhìn lầm tôi là cô Lâm. Không biết rằng cô ý hay sơ xuất vô tình trong sự lầm lẫn đó, nhưng dù gì thì tôi cũng vẫn thấy "đau" và chán ngán ghê gớm thứ tình cảm lạt lẽo trong gia tộc Sơn.

Lá thư Sơn, chưa đọc được đã bị để rơi trên ngõ vào nhà. Điều này đánh mất trong tôi hầu hết mọi hăng say của lớp dạy buổi tối.

***/ Sài Gòn, thứ Bảy 17/7/1971**

Đi dự buổi tiệc tổ chức tại đại học Văn Khoa cùng đám Trần Long Ân. Lạt lẽo buồn phiền như bất cứ buổi tiệc nào nên tôi bỏ về trước một mình. Tôi nghĩ, có lẽ Ân bắt đầu hiểu được sự thất thường trong tâm hồn tôi.

***/ Sài Gòn, thứ Bảy 31/7/1971**

Ân đến mời đi dự buổi tiệc do Hội Phụ Nữ Xã Hội tổ chức. Tôi từ chối, bảo không thích họp với những hội hè tập thể. Ân cười:

"Thu Vân nên đi chơi cho vui. Chiều cuối tuần mà! Không có Thu Vân, anh buồn lắm!"

Quả tình chiều nay trong buổi tiệc, Ân “chăm sóc” tôi đặc biệt. Tư thế của anh nằm ở giai tầng lãnh đạo nên với sự lưu ý này, tôi cũng được mọi người trọng vọng. Ân có vẻ hiền và cả nể đối với tôi dù rằng anh cũng tỏ ra thật cứng rắn uy quyền với nhiều nữ sinh viên khác trong nhóm.

***/ Sài Gòn, thứ Năm ngày 5/8/1971**

Nhận lời trình diễn trong một chương trình do nhóm Ân & Lập tổ chức tại đại học Vạn Hạnh. Đêm nay chúng tôi tập dượt tại nhà chị Quỳnh Trân, có cả sự dự thính của Lập và Ân. Phải kể, đây là lần đầu tiên Ân được nghe tôi đàn "*những tiếng nhạc riêng*" mà không là phụ đệm như trong các buổi trình diễn trước. Trên khuôn mặt anh thấy lộ nét ngưỡng mộ thật sự. Và anh tỏ bày như một lời khen tặng:

"Giờ đây anh nghĩ có lẽ anh hiểu được chút nào nỗi u uẩn trên em qua *Chanson de Solveig*. Em đàn tuyệt quá!"

***/ Sài Gòn, thứ Bảy ngày 7/8/1971**

Trong câu chuyện buổi sáng, tôi thật bức bối khi Mẹ cứ lập đi lập lại những lầm lỗi của tôi... Nỗi oán hận Sơn trở về rõ nét trong những trường hợp như thế. Sự im lặng từ phía Sơn từ *trước và sau ngày sanh* Noel đã tạo nên nỗi tủi nhục ghê gớm cho tôi trong những lần xung đột với Mẹ. Tôi thương Mẹ vô cùng nhưng không khỏi đau lòng khi thấy bà đặt quá cao cái danh dự gia đình, *điều đã khiến rồi một đời dài tiếp đó, chắc hẳn rằng tôi và Noel sẽ không thoát được vận số đau thương*.

Thời gian này cùng nhóm Quỳnh Trân, Lập & Ân đi trình diễn khắp các khuôn viên đại học ở Sài Gòn, (giống y như thời cuối năm 1967 vẫn đi

đàn cùng đám Khang, Nghinh, Trọng...), tôi được nhiều người sẵn đón. Những con người trí thức với mẫu tâm hồn rất thích hợp cho tôi... vậy mà sao vẫn nghe xa lạ vô cùng với họ và các cuộc vui tập thể? Tôi không hiểu được. Luôn luôn trong tim chỉ là sự xung đột giữa hai luồng ý nghĩ: *Vừa hối hận với Noel, cũng lại vừa tiếc nuối nhìn tuổi trẻ của mình đang từ từ lướt trôi khỏi các kẽ tay.*

Trong cuộc trình diễn đêm nay, tôi gửi trọn tâm lòng nát tan vào tiếng đàn truyền cảm, tạo nên những tràng pháo tay rộn ràng từ các hàng khán giả.

Trong hậu trường, bất ngờ biết ra có Tố và Nghinh đang ở sân sau. Tố kể:

"Bọn anh đến nhà tìm em, không gặp, biết ra đêm nay em trình diễn ở Vạn Hạnh nên chạy xe đến đây ngay."

Còn Nghinh cười nhẹ:

"Tiếng đàn em vẫn nồng đượm quyến rũ, dáng dấp vẫn liêu trai ma mị, ngồi nghe mà trái tim cứ thấy nảy lên từng cơn nhức nhối!"

Tôi thật vui khi gặp lại hai người bạn ngày xưa. Những ngày thật đẹp, một đêm tựa cửa sổ thính đường trường Nhạc trên đường Nguyễn Du, nhìn xuống khoảng sân chơi đầy các cội me, giọng hát Hà Nội của Nghinh vang lên những lời ca trầm ấm:

*"Một vì sao sáng trong đêm lạnh vắng,
Người tìm quên lãng khi xuân còn thắm,
Héo hắt tiếng cười,
Giọng buồn tê tái ngân vang đêm nào.
Ngày đó có ta mơ ân tình dài... "*

Đã có lúc tự hỏi Nghinh "đi qua đời tôi" vào thời gian nào? Thì câu trả lời không bao giờ rõ rệt. Nghinh có mặt trong suốt quãng đời từ 1965 với mọi môi tình lớn-nhỏ của tôi thời con gái. Một "nhân chứng" hiền hòa lắng nghe tất cả các mẫu tâm sự sôi nổi hay các vỡ tan buồn bã với ánh nhìn xẻ chia thương xót. Trong 5 năm học với nhau, tôi vẫn biết (như tất cả bạn bè đều biết) rằng Nghinh đã dành cho tôi tình cảm sâu đậm, dù chưa bao giờ nói ra, cũng như chẳng hề nhận lại của tôi một ánh nhìn hứa hẹn...

Đêm nay, sau buổi trình diễn, trong quán café Năng Mới cạnh trường đại học Vạn Hạnh, ba chúng tôi ngồi ôn lại kỷ niệm xưa.

Lâu lắm rồi tôi mới tìm được nỗi vui. Cảm giác êm đềm cứ như bò lên trên từng sợi thịt. Tôi nhìn hai người bạn mà thấy lòng rung động... Rõ ràng nơi khoé mắt môi cười của họ chỉ nói lên điều rằng tôi vẫn là đứa em nhỏ nhẹ đáng yêu của tất cả bọn họ thuở nào...

(Ngày xưa! Ôi cái ngày xưa rất đẹp đã trôi qua vĩnh viễn!...)

Tôi hỏi Nghinh:

"Anh Tổ có nhiều cô em gái xinh quá, sao anh không chăm một cô?"

Nghinh cười mà trông thật buồn nơi mắt:

"Chăm làm sao nổi khi cả trái tim anh đã bị mây cuốn bay xa mất rồi!"

Nghe như bất ngờ dậy lên trong hồn một nỗi gì thật xao động.

□

(Tiếp bài 15)

□

